

РЕШЕНИЕ

№ 3801

гр. София, 09.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 23.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **307** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл. ДОПК.

Образувано е по жалба на „ ПРИНТТАЙМ“ЕООД [населено място] срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22220222000157-091-001/02.08.2022 година, потвърден с Решение №1732/01.11.2022 година на Директор на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП- [населено място].

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност и необоснованост на атакувания ревизионен акт. Твърди се, че неправилно органите по приходите са приели, че не са налице реално осъществени доставки, без да анализират приложените доказателства, като са допуснати и съществени нарушения на материалния закон. Искане се отмяна на Ревизионния акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят-„ ПРИНТТАЙМ“ЕООД [населено място] редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от адвокат И. редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция ”Обжалване и данъчно осигурителна практика” при ЦУ на НАП-гр. С., редовно уведомен при условията на чл.138,ла.2 АПК се представлява от юрисконсулт Б. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото

доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 16.24/01.10.2010 година на Изпълнителен директор на НАП Б. Г. Ч. е преназначен на длъжността-Главен инспектор по приходите при ТД на НАП- [населено място] ,с И.- С. З. считано от 01.10.2010 година .

Със Заповед № 221.24/05.11.2012 година Директор ТД на НАП- [населено място] преназначил Н. Ж. К. на длъжността- Началник сектор в ТД на НАП- [населено място] с И.- [населено място] считано от 01.11.2012 година.

С Трудов договор № П-160/14.05.2018 година на Министър на финансите П. Л. Д. е назначен на длъжността- Заместник- изпълнителен директор на НАП за неопределено време, считано от 14.05.2018 година.

Със Заповед № ЗЦУ-ОПР-2/19.04.2021 година Изпълнителен директор на НАП – [населено място] оправомощил П. Л. Д.- Заместник-изпълнителен директор на НАП да определя органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл.7,ал.1 и чл.8 от ДОПК, при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции със заповед да нарежда служители от една териториална дирекция да преминат в друга териториална дирекция, за изпълнение на което съответният териториален директор командирова служители от поверената му дирекция при условия и по ред, определени в Кодекса на труда, при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции със Заповед да нарежда служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощие по отношение на лица, за които съгласно чл.8 от ДОПК компетентни са органите от друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа.

С Трудов договор № Уп-147/14.05.2021 година Г. Г. е назначен на длъжността Заместник- изпълнителен директор на НАП- [населено място], считано от 14.05.2021 година за неопределено време.

Със Заповед № П-144/14.05.2021 година на Министър на финансите е прекратено трудовото правоотношение на П. Л. Д. на длъжност- Заместник изпълнителен директор на НАП считано от 14.05.2021 година.

Със Заповед ЗЦУ—ОПР-9/21.05.2021 година Изпълнителен директор на НАП оправомощил Г. Д. -Заместник-изпълнителен директор на НАП- [населено място] да определя органи по приходите, за които не се прилагат правилата по чл.7,ал.1 и чл.8 от ДОПК, при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции със заповед да нарежда служители от една териториална дирекция да преминат в друга териториална дирекция, за изпълнение на което съответният Териториален директор да командирова служители от поверената му дирекция при условия и по ред, определени в КТ, при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции със Заповед да нарежда служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл.8 от ДОПК са компетентни органи на друга териториална дирекция, включително за части от работното време без промяна на мястото на работа.

Със Заповед № ЗЦУ-2533/20.07.2021 година на Изпълнителен директор на НАП е наредено да се издаде квалифицирано Удостоверение за квалифициран електронен подпис без вписване на ЕГН на Е. М. Н.- И. д. Директор ТД на НАП [населено място].

Със Заповед №З-ЦУ-3287/08.11.2021 година Г. Д.- Заместник- изпълнителен директор на НАП на основание чл.12,ал.6 от ДОПК и във връзка със Заповед №

ЗЦУ-ОПР-9/21.05.2021 година на Изпълнителен директор на НАП- определил органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл.7,ал.1 и чл.8 от ДОПК- в това число и от ТД на НАП- П.- Н. Ж. К.- Началник сектор“ Ревизии“, Б. Г. Ч. – Главен инспектор по приходите – ръководител екип и Н. М. Н. на длъжност- старши инспектор по приходите.

Със Заповед № РД-01-787/08.011.2021 година И.д. Директор ТД на НАП- [населено място] наредил функциите на компетентен орган по чл.112,ал.2,т.1 от ДОПК, считано от 08.11.2021 година да се изпълняват от поименно изброени служители / органи по приходите, за които съгласно Заповед № З-ЦУ-3287/08.11.2021 година на Заместник- изпълнителен директор на НАП не се прилагат правилата на чл.7,ал.1 и чл.8 от ДОПК, измежду които и Н.- Ж. К. на длъжност- Началник сектор“ Ревизии“ при ТД на НАП- П..

Със Заповед № РД-09-2514/29.11.2021 година Директор ТД на НАП- [населено място] определил длъжностни лица, които да изпълняват функциите на ръководители на екипи в Дирекция“ Контрол“, Отдел“ Ревизии“ при ТД на НАП- [населено място] за срок от 01.12.2021 година до 30.11.2023 година, измежду които и Б. Г. Ч. на длъжност- Главен инспектор по приходите с И.- С. З..

Със Заповед № З-ЦУ-34/11.01.2022 година Заместник- изпълнителен директор на НАП- [населено място] Д. наредил на основание чл.10,ал.9 от ЗНАП и във връзка със Заповед за оправомощаване № ЗЦУ- ОПР—9/21.05.2021 година служителите в ТД на НАП, посочени в Заповед № З-ЦУ-3287/08.11.2021 година, издадена на основание чл.12,ал.6 от ДОПК да осъществяват производствата по данъчно- осигурителен контрол по отношение на лицата, посочени в Приложение към настоящата заповед, за които компетентната ТД съгласно чл.8 от ДОПК е ТД на НАП С., контролните производства да бъдат възложени от Началниците на сектори, посочени в Заповед № З-ЦУ-3287 от 08.11.2021 година и определени от Директора на ТД на НАП С. със Заповед № РД-01-787/08.11.2021 година, измежду които и жалбоподателят “Принттайм“ ЕООД, попадащ в ТД на НАП- С. да бъде извършена от органи по приходите на ТД на НАП- П..

Със ЗВР от 12.01.2022 година Н. Ж. К. на длъжност- Началник сектор при ТД на НАП- П. възложил да бъде извършена ревизия на „ Принттайм“ ЕООД [населено място], определил състава на ревизиращия екип- Б. Г. Ч.- Главен инспектор по приходите / ръководител на ревизията и Н. М. Н. на длъжност- Старши инспектор по приходите , обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди- Корпоративен данък -01.01.2019 година -31.12.2020 година, ДДС за периода 01.08.2019 година до 30.06.2021 година, срока, в който следва да завърши ревизията до три месеца , считано от датата на връчване на ЗВР.

Последната е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 24.01.2022 година.

Със Заповед за изменение на ЗВР от 26.04.2022 година, органът възложил ревизията Н. Ж. К. на длъжност- Началник сектор определил нов срок за завършване на ревизията на жалбоподателя до 26.05.2022 година.

Заповедта за изменение на ЗВР е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на 28.04.2022 година.

С нова Заповед за изменение на ЗВР от 26.05.2022 година Н. Ж. К. – Началник сектор определил нов срок за завършване на ревизията на жалбоподателя до 24.06.2022 година.

Заповедта за изменение на ЗВР е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 26.05.2022 година.

На 30.06.2022 година органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип- Б. Г. Ч. на длъжност- Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и Н. М. Н. на длъжност- Старши инспектор по приходите съставили РД № Р-22220222000157-092-001, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

РД е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на 05.07.2022 година.

На 02.08.2022 година Н. Ж. К. на длъжност- Началник сектор и Б. Г. Ч. на длъжност- Главен инспектор по приходите издали обжалвания РА № Р-2222022200000157-091-001, с който установили задълженията на ревизирания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

На 26.08.2022 година дружеството- жалбоподател депозирало жалба до Директор на Дирекция ОДОП, а последният с Решение № 1732/01.11.2022 година потвърдил обжалвания РА в частта на оспорената част на установените резултати по ЗДДС за данъчен период от месец 08.2019 година до месец 12.2019 година, месец 04.2020 година, от месец 06.2020 година до месец 02.2021 година и от месец 04.2021 година до месец 06.2021 година, както и в частта на допълнително определените задължения за Корпоративен данък за 2019 година и 2020 година ведно с начислените лихви.

Решението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на дата 01.11.2022 година.

Приложени са всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства.

Бе назначена съдебно-счетоводна експертиза, но поради невнасяне на определения депозит от страна на жалбоподателя, същата бе заличена.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.156,ал.1 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

При проверката законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт № Р-22220222000157-091-001/02.08.2022 година е издаден от компетентни органи- това е Н. Ж. К. на длъжност- Началник сектор“ Ревизии“ при ТД на НАП-П. орган, възложил ревизията и Б. Г. Ч. на длъжност- главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията. От приложените по делото писмени доказателства се установява, че лицето Н. Ж. К. към датите на издаване на ЗВР и РА е заемал длъжността- Началник сектор“ Ревизии“ към ТД- НАП- П. и е определена за орган, който може да възлага ревизии по реда на чл.112 от ДОПК. Лицето Б. Г. Ч. също е заемал длъжността- Главен инспектор по приходите и е бил определен за ръководител на ревизията при ТД на НАП- П. към датите на издаване на ЗВР, РД и РА, а и по делото се съдържат доказателства в тази насока. Наред с това, от доказателствата по делото е видно, че и лицето, включено в състава на ревизиращия екип- Н. М. Н. е заемал длъжността- Главен инспектор по приходите при ТД на НАП- П. отново към датите на издаване на ЗВР и РД.

От доказателствата по делото също е установено, че лицата, включени в състава на ревизиращия екип с нарочна Заповед от 08.11.2021 година на Заместник-изпълнителен директор на НАП на основание чл.12,ал.6 от ДОПК изрично са посочени като лица по отношение на които не се прилагат разпоредбите на чл.7,ал.1 и чл.8 от ДОПК. Разпоредбата на чл.12,ал.6 от ДОПК изрично сочи, че правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 не се прилагат за органи по приходите или публични изпълнители, определени от Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от оправомощен от него заместник изпълнителен директор. Правомощията на органите по приходите по ал. 2 се осъществяват на територията на цялата страна независимо от компетентността по чл. 8. По отношение на ревизиращия екип е налице такова изрично оправомощаване от страна на Заместник- изпълнителен директор на НАП. Наред с това е установено, че Заместник- изпълнителен директор на НАП изрично е оправомощен от страна на Изпълнителен директор на НАП с нарочна Заповед да определя органи по приходите, за които правилата на чл.7 и чл.8 от ДОПК не важат. Установено е още, че лицето П. Д. към датата на оправомощаването от страна на Изпълнителен директор на НАП- 19.04.2021 година е заемал длъжността- Заместник-изпълнителен директор на НАП. Установено е още ,че лицето Г. Д. заема длъжността – Заместник- изпълнителен директор на НАП и същият изрично е оправомощен от Изпълнителен директор на НАП също да определя органи по приходите, за които визираното в чл.7,ла.1, и чл.8 от ДОПК не важи. От доказателствата по делото е установено, че лицето Б. Г. Ч. е определен от Директор ТД на НАП [населено място] за ръководител екип въз основа на изрична заповед, а не по силата на закона/, посочена е също като ръководител екип в Заповедта на Заместник- изпълнителен директор на НАП като ръководител екип и лицето Н. М. Н. също е посочен в Заповедта на Заместник- изпълнителен директор на НАП като орган, който може да осъществява правомощията си на територията на цялата страна. Наред с това изрично със Заповед от 11.01.2022 година на Заместник-изпълнителен директор на НАП служителите, посочени в Заповедта на Заместник-изпълнителен директор на НАП от 08.11.2021 година на основание чл.12,ал.6 от ДОПК да осъществяват производствата по данъчно-осигурителен контрол по отношение на лица , посочени в Приложение, като по отношение на жалбоподателя изрично е посочено , че това са органи по приходите от ТД на НАП- П. и органите по приходите могат да осъществяват правомощията си включително за части от работното време и без промяна мястото на работа.

Настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт е издаден от органи по приходите, посочени в нормата на чл.119, ал.1 от ДОПК, в сила от 01.01.2013 година-органът, възложил ревизията и органът по приходите, определен за ръководител на ревизията, като промените водят и до промени в органите, издаващи ревизионен акт и в самата процедура по издаването му. От доказателствата по делото също е установено, че лицата, които са участвали в ревизионното производство са притежавали квалифициран електронен подпис.

От приложените по делото доказателства е видно, че както първата ЗВР, така и последващите ЗВР, РД и РА са връчени на електронния адрес на жалбоподателя, а получаването на документите е удостоверено по надлежния ред чрез потвърждаване на получаването, за което са приложени писмени доказателства, като връчването на електронните съобщения е станало по реда на чл.30,ал.6 от ДОПК, сочещ, че електронното съобщение се смята за връчено, когато адресатът изпрати потвърждение

за получаването му чрез обратно електронно съобщение, активиране на електронна препратка или изтеглянето му от информационната система на компетентната администрация. Съдържанието на електронното съобщение се удостоверява чрез заверена от органа по приходите разпечатка на записа в информационната система или пък лично на управителя на ревизирания данъчен субект, като отново личното връчване е извършено по реда и със средствата, предвидени в ДОПК. Връчването на ЗВР, РД и РА е станало при спазване на разпоредбата на чл. 29, ал. 6 от ДОПК, според която, съобщенията се връчват на лицето, негов представител или пълномощник, член на орган на управление или на негов служител, определен да получава книжа или съобщения. В [ДОПК в частност в разпоредбата на чл.113, чл.117 и чл.120 не са конкретизирани начините на връчване на актовете, издавани в хода на ревизионното производство, но](#) следва да бъде отбелязано, че разпоредбите за връчване и за удостоверяване на връчването на съобщения, се намират в общите разпоредби на ДОПК и са приложими и за останалите производства в Кодекса-аргумент от разпоредбата на чл.33 от ДОПК-Приложимост на разпоредбите-по реда и в сроковете, посочени в тази глава, се връчват всички подлежащи на връчване актове, документи и книжа, издавани от органите по приходите и публичните изпълнители, с изключение на актовете,документите и книгата за реализиране на административнонаказателната отговорност,за които се прилага [Законът за административните нарушения и наказания](#). С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че при връчване на актовете и съобщенията, издадени от органите по приходите в хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения, които са ограничили както правото на участие на ревизираното лице в производството, така и правото му на защита и които нарушения да опорочават издадения ревизионен акт до степен нищожност.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120,ал.1 ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство,мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад, който е вътрешно служебен акт. В ТР №5 /

22. 06. 2015 година на ВАС“ е посочено, че макар че ревизионният доклад е основен акт във фазата на извършване на ревизионното производство, той е процесуален акт по смисъла на чл. 21, ал. 5 АПК. Независимо че разпоредбата на чл. 120, ал. 2, изр. първо от ДОПК сочи, че той се прилага към ревизионния акт и е неразделна част от него, то от това не следва, че законодателят е предвидил изискване волята на издателя на ревизионния акт да се наслажда върху волята на съставителите на ревизионния доклад и в тази кумулативност на двете волеизявления да се упражнява съвместна компетентност за издаването на ревизионния акт“.

„Друг извод не следва от сезиращата функция на ревизионния доклад и свързаните с момента на издаването му срокове, тъй като уведомяването на органа, възложил ревизията, не е правопораждащ факт за възникването на компетентността за издаването на ревизионния акт. Тя не произтича от ревизионния доклад, а е нормативно установена и персонално определена, поради което пороците на ревизионния доклад не рефлектират върху валидността на ревизионния акт. В качеството си на процесуален акт ревизионният доклад е процесуална предпоставка за издаването на

ревизионния акт, а при липса на процесуална предпоставка е налице неспазване на процесуалните разпоредби по смисъла на [чл. 160, ал. 2 ДОПК](#), но не и толкова тежък порок, който да обуслови извод за нищожност на РА

Ревизионният доклад е подписан от двамата органи по приходите, включени в състава на ревизиращия екип, а дори и да не е подписан от всички участващи в ревизията органи по приходите, то това не може да обуслови нищожност на издадения ревизионен акт, защото пак в същото Тълкувателно решение е изрично е посочено, че съгласно чл. 117, ал. 2, т. 10 ДОПК изискването за подписване на ревизионния доклад от неговите съставители е задължителен реквизит на ревизионния доклад от външна страна, т.е. част от нормативно установените изискванията за форма на ревизионния доклад. Разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, която предвижда, че ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт, не дерогира систематично предхождащата я норма на чл. 120, ал. 1, т. 5 ДОПК, включваща сред задължителните реквизити на ревизионния акт наличието на мотиви за издаването му. И двете разпоредби са част от чл. 120 ДОПК, озаглавен „Съдържание на ревизионния акт“, а това сочи, че ревизионният доклад също е част от нормативно изискуемото се съдържание на ревизионния акт. При наличие на порок в законоустановената форма, изразяващ се в липса на мотиви, опорочаването също не е толкова съществено, че да се приравни с пълна липса на форма, а оттам и на волеизявление, поради което отново не мотивира извод за нищожност на издадения ревизионен акт. Горното обосновава заключението, че не е налице нищожност на ревизионния акт, ако в ревизионния доклад, който е неразделна част от него, не е спазено изискването на чл. 117, ал. 2, т. 10 ДОПК за полагане на подписи от всички органи по приходите, които са го съставили“

При издаването му, органите по приходите са спазили процесуално-правните разпоредби на ДОПК. Ревизионното производство е първо, като с първата ЗВР е определен срок за завършването и 3 месеца, започнал да тече от връчването на ЗВР- в случая на дата 24.01.2022 година и съответно на това изтичащ на 24.04.2022 година/ почивен ден, съответно на това изтичащ на 26.04.2022 година. С последващата ЗВР от 26.04.2022 година органът, възложил ревизията определил нов срок за завършване на ревизията – до 26.05.2022 година, а с друга Заповед от 26.05.2022 година е определен нов срок за завършване на ревизията до 24.06.2022 година, като удължаването на срока на ревизията е с две месеца и е извършено в съответствие с нормата на чл.114,ал.3 от ДОПК и то от орган по приходите, компетентен да извърши удължаването.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че при издаването на ревизионния акт са допуснати съществени нарушения в посока необсъждане на доказателствата и несъбирането на относимите доказателства, защото в хода на ревизионното производство, органите по приходите са събрали относимите доказателства. Наред с това, дори и да не събрани доказателства в хода на ревизионното производство, то няма правна пречка същите да бъдат представени и в хода на съдебното. На следващо място, доказателствената тежест за установяване на положителен факт, какъвто е наличието на реално осъществена доставка пада само и единствено върху жалбоподателя, защото той от този положителен факт черпи изгодни за себе си правни последици. Липсата на реално осъществена доставка е отрицателен факт и органите по приходите нямат задължение да го доказват.

Ревизионният доклад и Ревизионният акт са издадени в сроковете , визирани в ДОПК.

При издаване на РА са спазени и материално- правните разпоредби на ЗДДС.

От доказателствата по делото е установено, че за данъчен период месец 08,09,10,11,12.2019 година, месец 04.2020 година, месец 06.2020 година, месец 07.2020 година, месец 08,09,10,11,2020 година и месец 02.2021 година доставчикът "Кроли М" ЕООД е издал в полза на жалбоподателя 17 данъчни фактури, с общ размер на ДДС -18 128,17 лева с предмет- услуги по договор. В хода на ревизионното производство жалбоподателят е представил изисканите писмени доказателства от страна на органите по приходите, като е установено, че фактурите са във връзка със сключен Договор от 01.07.2019 година, по силата на който „ Кроли М“ ЕООД в качеството на изпълнител поел задължение да извършва предпечатна подготовка и дизайн на файловете за печат, като се съобразява със специфичните изисквания и нужди на възложителя- всички файлове след предпечатния процес да бъдат с посочено разширение, да следи за разделителната способност на файловете, която за принтерите с печат до 3 м. да бъде не по-малка от посочена в Договора мерна единица, да предоставя файловете в необходимия цветови режим, да следи за качеството на файловете, предоставени от клиентите и да съобразява файловете с характеристиките на всеки клиент, а възложителят поел задължение да предостави на изпълнителя необходимата за извършване на предпечатна подготовка информация, като цената за дизайн и предпечатна услуга се определя въз основа на броя часове, включени в отчета, като цената за 1 час предпечатна подготовка е 35 лева, а цената за един час дизайн проект на файл е 120 лева, като е договорено, че заплащането се извършва на месечни вноски. Договорен е срок на договора 19 месеца. Но наличието на договор е индичия за възникнали договорни отношения, но не и за реално осъществена доставка. Наред с това, обстоятелството, че както доставчикът, така и жалбоподателят надлежно са осчетоводили в счетоводството си фактурите със съответно взети стопански операции, не може да доведе до извод, че е налице реално осъществена доставка. Нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство се представиха доказателства за това на кое място и къде доставчикът е упражнявал дейността си, разполагал ли е с техническа, материална и кадрова обезпеченост, позволяваща му да осъществи доставките, няма и доказателства за това разполагал ли е с необходимата техника, позволяваща му да осъществи предпечатна и печатна подготовка, какво е договорено, какво, кога и къде е доставено на жалбоподателя. Според [чл. 12, ал. 1 от ЗДДС](#), облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [чл. 9 от ЗДДС](#), когато е извършена от данъчно задължено лице и е с място на изпълнение на територията на страната. Начисляването на данъка се извършва от доставчика, който е регистрирано лице за всяка извършена от него облагаема доставка на стока или услуга според [чл. 86 от ЗДДС](#). Съгласно [чл. 25, ал. 2 от ЗДДС](#), данъчното събитие възниква на датата, на която услугата е извършена,/ респективно е прехвърлена собствеността на стоката-чл.25,ал.1 от ЗДДС.

Представянето на данъчни фактури не може да доведе до извод, че нещо реално е доставено от този доставчик. Това е така, защото фактурата като първичен счетоводен документ отразява възникнало преди нейното издаване данъчен събитие. Последното представлява факт от обективната действителност, с настъпването на който правната норма свързва пораждането на определени правни последици. И при новия и при отменения ЗДДС въпросът за реалността на доставката е от първостепенно значение за да възникне правото на данъчен кредит за получателя по доставката да ползва право на данъчен кредит. Такава е практиката на С.- не се споделя тезата, че само издаването на фактура е достатъчно, за да се признае правото на данъчен кредит. Наред с това, предмет на доставките е стока.

Съгласно [чл. 25, ал.1 от ЗДДС](#) данъчното събитие възниква на датата, на която стоката е предадена на получателя или услугата е извършена. Нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство жалбоподателят представи доказателства за реалното извършване на доставките, кои лица са извършили доставките, липсват доказателства на коя дата и тук само издаването на данъчна фактура не е и не може да бъде доказателство за реално осъществена доставка, като нито жалбоподателят, нито доставчикът представиха каквито и да било доказателства съпътстващи доставките, от които може да се установи доставката, както и какво е възложено от страна на възложителя и какво е предоставено по договора като изпълнение. За да възникне правото на данъчен кредит по смисъла на чл.68 от ЗДДС за получателя по доставката, то следва да са налице всички визирани в тази норма предпоставки, в това число и доставчикът да бъде регистрирано по смисъла на ЗДДС лице. В конкретния случай няма никакви доказателства за реалността на доставките.

Всичко това сочи на законосъобразно отказано право на данъчен кредит на жалбоподателя от страна на органите по приходите и ревизирианият данъчен субект не можа да обори извода на органа по приходите за липса на реално осъществена доставка по тези фактури, издадени от този доставчик, при което съвсем законосъобразно е отказано право на данъчен кредит по тези процесни фактури. За да възникне правото на данъчен кредит съгласно [чл. 68 и сл. от ЗДДС, то следва да бъдат изпълнени визираните в нормата на члр.68 и 69 от ЗДДС предпоставки](#) и най-вече да е доказано наличието на реално осъществени доставки на стоки и услуги по смисъла на [чл. 6](#) и [чл. 9 от ЗДДС](#). По силата на чл.68,ал.2 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. В тази насока юридическият факт, с който законът свързва задължението на доставчика за начисляване на ДДС от друга страна възниква правото на данъчен кредит за получателя по доставката и възникването на данъчно събитие. Последното според легалната дефиниция на чл.25,ал.1 от ЗДДС представлява доставка на стоки и услуги, извършени от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностно придобиване, както и вносът по чл.16. По силата на чл.6,ал.1 от ЗДДС доставка на стоки по смисъла на този закон е прехвърлянето на собственост или друго вещно право върху стоката. Данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена/ чл.25,ал.2 от ЗДДС. В чл.25,ал.6 от ЗДДС е посочено, че на датата на възникване на данъчното събитие данъкът по този закон става изискуем за облагаемите доставки и за регистрираното лице възниква задължение да го начисли, като при липса на данъчно събитие за данъчно задълженото лице не възниква нито задължение за начисляване на данъка, нито право на приспадане на данъчен кредит, а при липса на доставка между доставчика и жалбоподателя, то липсва и основание за включване на данъка в СД. От друга страна неправомерното начисляване на данъка по смисъла на чл.70,ал.5 от ЗДДС е налице, когато не е осъществена доставка на стоки или услуги по смисъла на чл.6 и чл. 9 от ЗДДС, а от там лицето, което го е начислило и посочило в СД няма право на данъчен кредит и го дължи. На тази плоскост, законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези фактури и са включили начисления без основание ДДС като дължим от страна на жалбоподателя. Законосъобразно е начислена лихва за забава при несвоевременното внасяне на данъка на основание чл.70,ал.5 от ЗДДС и във връзка с чл.175 от ДОПК по порцесинте фактури.

В този смисъл е и тълкуването на чл. чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО, дадено в практиката на СЕС. Съгласно т. 33 от Решение на Съда на ЕС по дело C-285/11 правото на приспадане по принцип не може да се откаже, ако се

установи, че доставките са реално осъществени и предметът им е използван впоследствие в извършваната от данъчно задълженото лице облагаема дейност. По силата на т. 31 и т. 32 от цитираното Решение преценката за наличие на условията за възникване на правото на данъчен кредит се извършва от националната юрисдикция, в съответствие с правилата на доказване, установени в националното право, въз основа на глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото. Данъчно задълженото лице, което черпи права от претендираното право на приспадане на данъчен кредит следва да установи реалното осъществяване на доставките и използването на техния предмет за целите на облагаемата си дейност.

С оглед на това, съвсем законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези фактури от този доставчик.

От доказателствата по делото е установено, че за данъчен период месец април 2021 година и месец 06.2021 година доставчикът „Калиция“ ЕООД е издал в полза на жалбоподателя две данъчни фактури с предмет Услуги по договора с общ размер на ДДС по двете фактури -1 879,50 лева .

В хода на ревизионното производство както доставчикът, така и жалбоподателят са представили писмени доказателства, от които е установено ,че фактурите са издадени във връзка със сключен Договор от 01.04.2021 година, по силата на който доставчикът в качеството на изпълнител поел задължение да консултира, извършва проучвания и анализ на рекламния печатен пазар, като се съобразява със специфичните изисквания и нужди на възложителя във връзка с интересите му, а именно – детайлно проучване и анализиране на възможностите за оптимизиране на широкоформатния печат, осигуряване на адекватно покритие на дейността на възложителя и подобряване администрирането на целия процес, детайлно проучване на цените за медиите за печат от съответните доставчици, известяване за промени на действащите до момента цени на медиите за печат, консултиране относно препоръчителното за съответния бизнес ценообразуване за печат към крайния потребител, консултиране относно препоръчителното за съответния бизнес ценообразуване за печат към рекламните агенции, осъществяване на непрекъснат контрол по отношение качеството на рекламните медии за печат, договорено е, че за цялостното изпълнение на работата възложителят ще заплати сума в размер на 9397,50 лева без ДДС и с ДДС 11 277 лева, като заплащането се извършва на месечни вноски, договорът е със срок на действие до изчерпване на договорената цена. Към Договора са приложени Приемо- предавателни протоколи от 09.04.2021 година, удостоверяващ, че изпълнителят е предал на възложителя Доклад, включващ Раздел 1 и Раздел 2 във връзка с извършеното от изпълнителя проучване на пазара за широкоформатния солвентен печат, латексов печат, както и проучване, неразделна част от Доклада, а на 29.06.2021 година е удостоверено с Приемо-предавателен протокол, че доставчикът е предал на жалбоподателя Раздел 3 от проучването на пазара на широкоформатния печат , както и за извършване на проучване, неразделна част от Доклада.

Но обстоятелството, че доставчикът е издал в полза на жалбоподателя двете фактури и е приложил Договор, както и два Приемо- предавателни протоколи по никакъв начин не може да доведе до извод, че е налице реално осъществена доставка, защото по делото не се представиха никакви доказателства за това твърденият Доклад съществува ли, от кого е изготвен и кога, какво е съдържанието му, кои лица от доставчика са извършили посочените в договора действия, те притежавали ли са необходимата компетентност да извършват доставките, къде е мястото, където е изготвен Докладът и мястото, където е предаден, как е формирана цената, а самите фактури не отговарят на изискването за натурално и

стойностно изражение на стопанската операция, тъй като липсва конкретно посочване на услугата и в какво се изразява тя, а услугите по договор не са диференцирани, не е ясно как, къде и какво е извършено. Издаването на фактурите, както и счетоводното отразяване на доставките в счетоводството на жалбоподателя по никакъв начин не може да доведе до извод, че е налице реално осъществена доставка, защото жалбоподателят не представи цялата релевантна информация във връзка с доставките, за да може да ползва право на данъчен кредит, с оглед на което законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези две фактури. Сочената от страна на процесуалния представител на жалбоподателя съдебна практика на СЕС не може да намери приложение и да доведе до извод, че в случая са осъществени реални доставки по процесните фактури, защото, в нито едно от тези решения СЕС не се споделя тезата, че само издаването на фактура е достатъчно, за да се признае правото на данъчен кредит. Освен това цитираните решения на СЕС третират различна фактическа обстановка в сравнение с процесния казус и затова те не са относими към него и соченото от жалбоподателя/ по- скоро от неговия процесуален представител грубо нарушаване на принципа на неутралност на ДДС с отказа на данъчен кредит, не е налице, тъй като за нарушаване на този принцип би могло да се говори само и единствено при доказване на реално осъществяване на фактурираните доставки, нещо, което в случая не е налице. Правото на приспадане на данъчен кредит възниква при сложен фактически състав, правните последици по които могат да възникнат само, ако са изпълнени всички визирани в правната норма предпоставки, като първото съществено условие е да е налице доставка, като законът не свързва правото на данъчен кредит само и единствено с издаването на данъчни фактури, а поставя изискването да са налице реално осъществени доставки. При условие, че са издадени фактури и е начислен данък без да е фактически извършена стопанска операция между посочените лица като доставчик и получател няма основание за възникване право на данъчен кредит/ аргумент от нормата на чл.68,ал.1, т-1 и т.1 от ЗДДС вр. с чл.25,ал.6 от ЗЗДС. По силата на чл.68,ал.2 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. В тази насока, юридическият факт, с който законът свързва задължението на доставчика за начисляване на ДДС от друга страна възниква правото на данъчен кредит за получателя по доставката и възникването на данъчно събитие. Последното според легалната дефиниция на чл.25,ал.1 от ЗДДС представлява доставка на стоки и услуги, извършени от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностно придобиване, както и вносът по чл.16. По силата на чл.6,ал.1 от ЗДДС доставка на стоки по смисъла на този закон е прехвърлянето на собственост или друго вещно право върху стоката, а съгласно чл.9,ал.1 от ЗДДС доставка на услуга е извършване на услуги. Данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена/ чл.25,ал.2 от ЗДДС. В чл.25,ал.6 от ЗДДС е посочено, че на датата на възникване на данъчното събитие данъкът по този закон става изискуем за облагаемите доставки и за регистрираното лице възниква задължение да го начисли, като при липса на данъчно събитие за данъчно задълженото лице не възниква нито задължение за начисляване на данъка, нито право на приспадане на данъчен кредит, като при липса на доставка между доставчика и жалбоподателя, то липсва и ВОД към гръцкото дружество. От друга страна неправомерното начисляване на данъка по смисъла на чл.70,ал.5 от ЗДДС е налице когато не е осъществена доставка на стоки или услуги по смисъла на чл.6 и чл. 9 от ЗДДС, а от там лицето, което го е начислило и посочило в СД няма право на данъчен кредит и го дължи. На тази плоскост, законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези

фактури и са включили начисления без основание ДДС като дължим от страна на жалбоподателя, ведно с начислените лихви.

По отношение на извършеното увеличение на финансовия резултат за 2019 година и 2020 година и установен дължим Корпоративен данък за тези два периода.

Правната регламентация на доходното облагане се съдържа в Закона за корпоративното доходно облагане, в чийто член първи е очертан предметът на облагане и това е по т.1 печалбата на местни юридически лица, които се явяват данъчно задължени лица по смисъла на закона. Местни юридически лица съгласно чл. 3. (1) от ЗКПО са местни юридическите лица, учредени съгласно българското законодателство.

От събраните доказателства е установено че, дружеството жалбоподател е местно юридическо лице, което подлежи на облагане за печалбата от източници в страната и данъчно задължено лице по смисъла на ЗКПО.

За финансовата 2019 година жалбоподателят е подал ГДД по чл.92 от ЗКПО с деклариран счетоводен финансов резултат – приходи по ОПР- 232 000 лева, приходи от продажба на сотки -389 000 лева ,, разходи по ОПР-232 000 лева , разходи за външни услуги 89 000 лева, като сума в размер на 37 836,67 лева – разходи за услуги и материали извършени от “ Кроли М“ЕООД по 7 фактури за периода от 30.08.2019 година до 20.12.2019 година е осчетоводена от жалбоподателя по кредита на сметка 401- Доставчици с аналитичност- ,, Кроли М“ ЕООД и по дебита на счетоводна сметка 602- Разходи за външни услуги, а размерът на ДДС- по дебита на сметка 453/1.

Доказано е, че доставчикът ,, Кроли М“ ЕООД не може да се легитимира като извършител на доставките и следователно не е доказано изпълнение на декларираните доставки от страна на доставчика , независимо че са издадени документи за това, защото фактурите сами по себе си не са доказателство за наличие на доставки, ако зад тях не стоят безспорни доказателства за действително извършени стопански операции, каквито не са представени от страна на доставчика. Счетоводният принцип за предимство на съдържанието пред формата изисква сделките и събитията да се отразяват счетоводно, съобразно тяхното икономическо съдържание, същност и финансова реалност. Всички издадени фактури за 2019 година от ,, Кроли М“ ЕООД не отразяват действително извършена стопанска операция, отчетеният разход в общ размер на 37836,67 лева е разход, който не е документално обоснован. Разпоредбата на чл. 16, ал. 1 от ЗКПО сочи, че, когато една или повече сделки, включително между несвързани лица, са сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, данъчният финансов резултат се определя, без да се вземат под внимание тези сделки, някои техни условия или тяхната правна форма, а се взема под внимание данъчният финансов резултат, който би се получил при извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но която не води до отклонение от данъчно облагане. Съгласно чл. 16, ал. 2, т.1 от ЗКПО за отклонение от данъчно облагане се смята значителното превишение на количествата на влаганите материали и суровини за производство и други производствени разходи над обичайните за извършваната от лицето дейност, когато превишението не се дължи на обективни причини. В конкретния случай, отчетените разходи за услуги от страна на „Принттайм „ЕООД попадат именно и в тази хипотеза, тъй като се касае за фактуриране на услуги, които не са реално

извършени.

Отчетеният от „Принттайм“ ЕООД разход, представлява постоянна разлика по смисъла на чл. 23, ал. 1 от ЗКПО и не следва да се признава за данъчни цели. Съгласно чл. 23, ал. 2, т. 1 от ЗКПО, когато разход не е признат за данъчни цели, с този разход следва да се увеличи счетоводният финансов резултат в годината на счетоводното му отчитане.

Въз основа на анализирания по-горе приходи и разходи, осчетоводени по съответните счетоводни сметки, е установен счетоводен финансов резултат – счетоводна печалба в размер на 93 288,96 лева, определен по реда на чл. 22 от ЗКПО, според който данъчният финансов резултат се определя, като счетоводният финансов резултат се преобразува по ред и начин, определени в този закон, с данъчните постоянни разлики, данъчните временни разлики.

Фактурите са осчетоводени от жалбоподателя по сметка 602- Разходи за външни услуги и са участвали при формирането на отчетените от дружеството извършени разходи за дейността, с които фактически е намален счетоводният финансов резултат за 2019 година. Но счетоводното отразяване на фактурите в счетоводството на жалбоподателя не може да бъде доказателство за това, че тези разходи са доказани като реално извършени, защото документалната обосновааност на стопанските операции е основно изискване, което Законът за счетоводството поставя като определящо за вярното отразяване на фактите и събитията. Съгласно чл.26,ат.2 от ЗКПО не се признават за данъчни цели разходите, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. В чл.10 от ЗКПО е посочено, че счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция. В чл. 6,ал.1 от Закона за счетоводството е посочено, че счетоводният документ е хартиен или технически носител на счетоводна информация, класифициран като първичен, вторичен и регистър,като първичният документ е носител на информация за регистрирана за първи път стопанска операция. Реквизитите на първичния счетоводен документ са визирани в чл.7 от Закона за счетоводството и съгласно тази разпоредба,първичният счетоводен документ, адресиран до други предприятия или физически лица, съдържа най-малко следната информация. наименование и номер, съдържащ само арабски цифри, дата на издаване,наименование, адрес и номер за идентификация по [чл. 84](#) от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс на издателя и получателя, предмет и стойностно изражение на стопанската операция. . Фактурата като първичен счетоводен документ е носител на информация за регистрирана за първи път стопанска операция. За целите на данъчното облагане при преценката за съдържащите се във фактурата реквизити, винаги трябва да се изхожда от обстоятелството има ли достатъчно данни за осъществена стопанска операция от регистрирани по [ЗДДС](#) данъчни субекти и съответно - начислен данък.Това означава, че реквизитите на фактурата не следва да се възприемат изолирано. Данъчната фактура представлява частен свидетелстващ документ, удостоверяващ облагаемо данъчно събитие и начислен данък. Като частен документ, който се издава от доставчика, той се подписва от него. В това се изразява материалната й доказателствена сила.

При казаното по-горе, фактурите не отговарят на изискването за натурално и стойностно изражение на стопанската операция, визирано в чл.7 от Закона за счетоводството, не се представиха доказателства за реално осъществяване на доставките от доставчика, за да намери приложение нормата на чл.10,ал.2 от ЗКПО, която сочи ,че счетоводен разход се признава за данъчни цели и когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по Закона

за счетоводството при условие , че за липсващата информация са налице документи, които я удостоверяват. Във всички фактури е посочен предмет- услуги по договор/ които по никакъв начин не са индивидуализирани/ липсват натурално и стойностно изражение на стопанската операция, а доказателства за липсващата информация не са представени от страна на жалбоподателя нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство.

Облагаемата печалба за данъчни цели се формира на основата на счетоводния финансов резултат, преобразуван по предвидения от закона ред. Съгласно параграф 1, т.16 от ДР на ЗКПО "Счетоводен финансов резултат" е печалбата (загубата) по отчета за приходите и разходите (отчета за доходите) за определен период преди начисляването на разходите за данъци от печалбата. Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че органът по приходите неправилно е извършил увеличение на финансовия резултат, тъй като нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство той представи доказателства, че тези разходи са документално обосновани и са свързани с реално осъществена доставка. Заплатената стойност на фактурите е без каквото и да е основание, предвид непредставянето на никакви доказателства за наличие на реално осъществена доставка, което води до извод, че жалбоподателят е заплатил суми и то по доставки, които по никакъв начин не са осъществени и безспорно е налице хипотезата на чр.16, ал.2, т.4 от ЗКПО отклонение от данъчно облагане-когато една или повече сделки, включително между несвързани лица, са сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, данъчната основа се определя, без да се вземат под внимание тези сделки, някои техни условия или тяхната правна форма, а се взема под внимание данъчната основа, която би се получила при извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но която не води до отклонение от данъчно облагане. Съгласно алинея втора на същия текст за отклонение от данъчно облагане се смята и начисляването на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени..

След като всички разходи по цитираните по- горе фактури не са признати за данъчни цели, то съвсем законосъобразно органите по приходите са извършили увеличение на финансовия резултат със сумите по издадените фактури за 2019 година в размер на 37 836,67 лева и е установен данък за внасяне в размер на 3951,65 лева, внесен данък в размер на 167,99 лева, разлика за довносяне в размер на 3783,66 лева и същата подлежи на внасяне в срока по чл. 92 от ЗКПО, като на основание чл. 175 от ДОПК, във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ за невнесените в срок суми се дължи лихва в размер на общо 801,99 лева.

За 2020 година жалбоподателят е подал ГДД на 22.06.2020 година с посочени разходи за външни услуги 64 хиляди лева. По 9 данъчни фактури, издадени от „Кроли М“ ЕООД с обща данъчна основа 47 778,83 лева отново е установено, че фактурите са осчетоводени по кредита на сметка 401- Доставчици, аналитичност „ Кроли М“ ЕООД и по дебита на сметка 602- Разходи за външни услуги, а размерът на ДДС по дебита на сметка 453/1. Но и тук предвид липсата на реално осъществена доставка и неотговарянето на фактурите за натурално и стойностно изражение на стопанската операция, органите по приходите са приели, че разходите по тези фактури не отговарят на изискването за документална обоснованост на стопанската операция и законосъобразно органите по приходите са извършили увеличение на финансовия резултат за 2020 година със сума в размер на 47 778,33 лева, определена данъчна печалба в размер на 58 637,19, определен Корпоративен данък за внасяне в размер на 5863,72 лева, внесен данък в размер на 1089,88 лева, разлика за внасяне в размер на 4777,84 лева и е определена лихва за забава в

размер на 528,26 лева.

В аспекта на изложеното, настоящият съдебен състав намира ,че ревизионният акт е законосъобразен и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора, претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 3042 лева/ като интересът е в размер на 29899,44 лева, определено по реда на чл.8, във връзка с чл.7,ал.2, т.4 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения 4. при интерес от 25 000 лв. до 100 000 лв. - 2650 лв. плюс 8 % за горницата над 25 000 лева. Това е така, защото съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Вяска от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160,ал.1 ДОПК,Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на „ ПРИНТТАЙМ“ЕООД [населено място] срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22220222000157-091-001/02.08.2022 година, потвърден с Решение №1732/01.11.2022 година на Директор на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП- [населено място], С КОИТО СА УСТАНОВЕНИ ЗАДЪЛЖЕНИЯ ПО ЗДДС И ПО ЗКПО В ОБЩ РАЗМЕР НА 29899,44 лева ГЛАВНИЦА И ЛИХВИ ЗА данъчен период от месец 08.2019 година до месец 12.2019 година, месец 04.2020 година, от месец 06.2020 година до месец 02.2021 година и от месец 04.2021 година до месец 06.2021 година, както и за допълнително определените задължения за Корпоративен данък за 2019 година и 2020 година ведно с начислените лихви.

ОСЪЖДА „ПРИНТТАЙМ“ЕООД-ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ОДОП“ПРИ ЦУ НА НАП-ГР.С. СУМАТА ОТ 3042 ЛЕВА – ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138 АПК ,препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на 160,ал.6 ДОПК,вр. с чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

